

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Creștini de zile mari.

Nu mă gândesc la aceia cari umplu bisericile la marile sărbători ale creștinătății, căci în definitiv credința de-ar fi numai cât bobul de muștar, e aptă să mute munții, mă gândesc la un alt soi de creștini, destul de frecvent, care dacă și nu cercetează bisericile decât uneori la zile mari, nu odată apar în postură de procurori ai preoțimii, proferând în stânga și în dreapta cuvinte de ocară la adresa acestor „singuri vinovați de stările haotice și proaste” în care trăim.

- Dacă ar fi și numai asta, dar pe lângă ocările gratuite, administrate de oameni fără nici o răspundere (uneori într'o presă fără cârmă și control) dar mi-te încerci și surpriza să vezi adevărate „personalități” — sau în orice caz oameni cu oarecare alură de seriozitate și cu răspundere, dând lecții asupra unui creștinism ce nu-l cunosc decât superficial și nu-l trăesc în viața lor.

Gazetarul care cunoaște pe preot după tipul celui cu care a avut el o daraveră sau îl generalizează după muștra imundă a lui Petru Dulfu, nu are de unde să fi pătruns rolul de mentor pe care l-a avut preoțimea noastră, eternizată în marșul lui Mureșanu. Gazetarul nostru abia știe ortografie, nu-i poți cere istorie sau alte lucruri mai serioase.

Altfel stă chestiunea cu simandicoșii cari dacă și vin din când în când la biserică (să satisfacă protocolul sau să umple fotoliul adus pentru ei), apoi cred că ipso facto plus trecerea lor în viața statului — pot aduce sentințe peste sentințe pentru țintuirea la zid a preoțimii trândave „de pe urma căreia statul nu se alege cu nimic”.

Evident rolul social al preoțimii nu se poate cântări dela o zi la alta pentru a stabili gradul de înaintare sau de regres. S'ar putea

oare pune o întrebare ca asta: cu ce profită astăzi — sau cu ce a profitat eri statul nostru de pe urma cutărei sau cutărei guvernări? Sau care e aportul spiritului democratic în veacul nostru; când la o alegere de urbe mărunță nu toți sunt siliți să vadă barierele reglementare: un regres al democratismului?

Datoria creștinului de bună seamă nu se reduce la cercetarea regulată a bisericii (cum rolul preotului nu este finit cu oficierea sfintei liturghii), totuș o datorie elementară ca aceasta reclamă să fie îndeplinită fără doar și poate, spre a se face un pas doi mai încolo în desăvârșirea numelui nostru de creștini.

Aducem legi pentru respectarea repausului duminical, să-l și respectăm. Dar noi Dumineca facem alegeri: pentru Parlament, pentru județ, pentru comună, pentru orice vreți. Sfințim școli, internate — le punem deci sub ochiul și purtarea de grijă a lui Dumnezeu — și la solemnități participă reprezentanți înalți, dar noi — profesorii — începem prelegerile fără rostirea unei rugăciuni, ținem examene Dumineca și așa mai departe, *luând deci numele lui Dumnezeu în deșert*. Și nu odată noi aceștia suntem dători de ton în asemenea gingașe chestiuni bisericesti, facem parte din organizații și societăți creștine etc. etc.

Propovăduim deci o altă morală, morala minciunii, morala cinismului? Și atunci mai avem lipsa de obraz să aducem afronturi peste afronturi bieteii noastre preoțimi care abia drege într'o viață de om ceea ce alții strică într'o singură zi cu o singură vorbă sau cu un singur gest?

Mai domol deci cu vorbele, mai domol cu excesivul criticism, căci și noi cunoaștem fabula cu lupul moralist. Creștinii de zile mari, sau mai pe nume, creștinii de ocazie nu pot fi mentorii creștinilor adevărați și mai ales nu au dreptul să facă morală conducătorilor acestora.

Adâncirea muncii creștine.

De aproape 2000 de ani muncește biserica creștină în sânul societății omenești și fiindcă roadele acestei munci nu sunt depline, contrarii ei cred că au motive justificate de a judeca de neputincioasă biserica creștină de a duce omenimea acolo unde voiește. Și aparența se pare că dă dreptate acestor dușmani ai bisericii creștine.

Văzurăm cu ochii cum popoare creștine s'au bătut — punând la o parte crezul creștin — și au umplut suprafața pământului cu un imens val de sânge. Dar ce este mai mult, chiar în vremuri de pace, oamenii cari se adună și se roagă în aceeași biserică, când este vorba de vre-un interes al lor se bat crunt, necruțând nici un mijloc de luptă.

Dar oricâte fapte ar cita dușmanii bisericii, ele nu pot constitui dovezi evidente despre neputința crezului creștin de a reforma în sens bun lumea, fiindcă 2000 de ani pot să însemne un timp lung în fața noastră a oamenilor, cu o existență aproape efemeră, dar în raport cu eternitatea, acești ani mulți înseamnă doar o clipă.

Crezul creștin, care luptă cu mijloace pacifice și pur spirituale mai are la dispoziție un timp îndelungat ca să amuțască definitiv pe toți contestatorii lui. Si rezultatele realizate până acum de crezul creștin formează indicii sigure ce va putea face în viitor acest crez.

Datoria noastră a slugilor lui Hristos nu poate fi alta, decât să accelerăm cât ne permit puterile noastre omenești, triumful definitiv al ideii creștine.

Ca să putem face lucrul acesta ne trebuie un curaj extraordinar, un curaj creștin.

Apostolii și numeroșii mucenici din veacurile prime ale creștinismului au avut curajul mare de a imprima, cu sângele lor, lumii greco-romane marca creștină. Dacă acești oameni nu aveau curajul, pe care l-au avut, cine știe la ce minim grad de penetrație a creștinismului în lume țineam și acum. Lumea modernă de azi cu toată civilizația și cultura ei strălucită, învederează o puternică tendință de a se întoarce iarăși la păgânism; așa că măsurile subțirele și dramuri de curaj ici colo, de a reîntrona iarăși creștinismul la loc de cinste nu ajung, ci se cere curajul colectiv al tuturor slugilor lui Hristos de a opri lumea din calea ei de păgânizare.

Ce-i providența dumnezească în mare, care a creat, susține și guvernează lumea, trebuie să fie biserica creștină în miniatură. Biserica creștină nu poate fi servitoarea nimănui,

fiindcă duhul dumnezeesc carele o conduce o cere de guvernatoare a lumii. La ce bun poate servi tocmeala cu știința și cu forța omenească, când tu ști că ideea creștină, crezul creștin, cari vin de sus, trebuie să le domineze, nu să le servească pentru o bucată de pâine.

Deci ori dăm sufletul nostru întreg pentru a impune lumii moderne pecetea creștinismului, cum s'a impus dânsa lumii de demult, ori dăm numai o parte a sufletului nostru, care înseamnă atât cât nimic în grăbirea realizării împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Știm din experiența noastră de toate zilele, că un om pe care l-ai cucerit numai de jumătate, mâne sau poimâne îți scapă, fiindcă dacă cucerești omul întreg îl ai pentru totdeauna. Așa și ideea creștină și crezul creștin, dacă azi este cald și mâne rece nu le poți infiltra în sufletele oamenilor.

Apostolilor de azi, cari se ostenesc pentru adâncirea sentimentului creștin le sună cuvintele lui Simon: „Învățătorii ne-am ostenit toată noaptea și nimic nu am prins, *dară după cuvântul tău voi arunca mreaja*“.

Dar ca să arunci mreaja în apa turbure a lumii de azi și să prinzi o mulțime de pești, ca să te amenințe mreaja cu ruperea înseamnă să fi de fapt al Domnului și nu al lumii cu nici o fibră a sufletului tău.

După statistica cea mai riguroasă în Banatul de azi pentru lux și nu pentru luxul care mistue prisosul de avere, ci care roade și mănâncă chiar averea indispensabilă, se cheltuesc sute și sute de milioane, milioane din cari s'ar putea clădi biserici, școli, spitale, azile și minunății de biblioteci, și tu preot tot arunci năvodul și nu prinzi nimic pentru valori eterne și negustorul cu năvodul lui pentru podoabe trecătoare prinde tot.

Cum nu mai sunt pe lume cuvinte frumoase care să pătrundă până în măduva oaselor?

Doar au murit pe veci și nu mai învie niciodată argumentele deopotrivă de constringente pentru inimă și pentru minte, cari ar abate lumea la mândreța idealului de viață creștină?

Care va să zică au secat până în adânc rădăcinile milei și ale iubirei, și atotputernic pe pământ nu mai e decât egoismul?

Să fim liniștiți! Toate mijloacele sunt aici, dar ne lipsește nouă adâncirea, concentrarea și iubirea pentru cauza pe care o servim.

De câte ori nu urcăm amvonul cu o cuvântare, care ca formă externă, face impresia unei șube petecite cu 10 petece de 10 culori iar ca fond a unei mâncări făcute la repezeală fără gust care mai de grabă te îmbolnăvește decât

te întărește. Se poate ceva mai straniu și mai păcătos decât cuvântarea unei slugi a lui Hristos *care te apropie mai mult de ușă decât de altar.*

Unde este sânguința de albină care să facă limbajul bisericesc cel mai corect și cel mai frumos.

Unde este răbdarea de furnică care de zece ori să adâncească tema predicii prin rugăciune, prin meditație și prin citanie. Fiecare cuvântare rostită de pe amvon în numele Domnului ar trebui să fie un giuvaier de limbă și cugetare bisericească. Avem azi atâția apostoli în biserică cari ne spun să facem, să diregem, să clădim, să ne însuflețim, să ne jertfim, să murim chiar dacă află apostolul de cuviință.

Au dreptate acești apostoli cu o singură condițiune, *ca să nu facem nimic superficial, ci totul adâncit.*

Nu pot uita pe acel student, care trebuia să țină la o mare ocazie un discurs festiv. Băiatul în zilele comune umbla în haine de rând dar pentru ocazie împrumutase un frac și firește nu era în curent cu tehnica buzunarelor. A vârat pe unde a vârat discursul festiv și vai în clipele solemne nu știa în care buzunar se afla discursul și așa s'a blamat grozav.

Preotul trebuie să fie în curat în care buzunar al sufletului ce are și când vine momentul de unde are să scoată ce-i cer credincioșii setoși de diferitele adevăruri religioase expuse într'o formă frumoasă și atrăgătoare. Să nu mai superficializăm nimic din munca noastră creștinească, ci să adâncim totul și atunci năvodurile noastre nu vor mai rămânea goale.

Dr Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

Vizitații canonice.

P. S. Sa părintelele episcop Vasile își continuă misionadele în tractul Mehadii. Duminică în 7 Iulie a. c. a vizitat comuna *Mehadia* fostul sediu protopopesic al tractului Mehadia. Dimineața la ora 9 P. S. Sa pleacă din Băile-Erculane unde a poposit Sâmbătă seara însoțit de: P. O. D. Iosif Câmpianu protopresbiterul tractual, d-nul secretar eparhial Dimitrie Sgăvêrdia și diaconul Teodor Roșca. În Mehadia suntem întâmpinați în fața arcului triumfal din piața bisericii de: d-nul primpretor N. Ioviția, d-nul C. Nemoian notarul comunei, d-l Dr M. Lalescu medicul circumscripției, d-l ing. V. Murgu, d-l primar Chiticean și celelalte notabilități. De aci P. S. Sa înaintează printre cele două șiruri

de copilași de școală cari primesc cu ovațiuni pe Stăpânul lor. În fața bisericii ierarhul este așteptat de preoții locului Aurel Colojoară și Ioan Urechiatu. După ce pâr. A. Colojoară face raportul despre starea comunei, în sunetul clopotelor, intrăm în sf. biserică. Se începe sf. Liturghie, pontificată de înaltul ierarh. Pe lângă protopresbiterul și preoții locali, P. S. Sa este însoțit de pâr. prof. Teodor Șandru din Caransebeș și diaconul episcopesc T. Roșca.

Solemnitatea sărbătorii este ridicată de răspunsurile liturgice date de corul catedral din Caransebeș, de sub conducerea d-lui profesor Constantin Vladu. La Priceasnă P. S. Sa predică despre iubirea creștină, făcând ape și arătând credincioșilor, că unde se sălărește dragoste creștină, acolo prisosește darul lui Dumnezeu.

După masă, P. S. Sa fiind însoțit de toate notabilitățile care au fost la Mehadia, merge pe valea Cernei, urmat de cinci automobile, în comuna *Topleț*.

Aici este întâmpinat de preotul locului Alexandru Dărăbanț și pr. Z. Popoviciu din Globucraiova, precum și de inimosul colaborator al foii noastre, învățătorul Gheorghe Bălțeanu. După vorbirea de întâmpinare a preotului A. Dărăbanț, o fetiță de școală declamează următoarele versuri ale poetului bănațan G. B.:

Din suflet.

*Părinte Prea Sfințite,
Stăpâne Arhiereu,
Veniți în satul nostru
Trimis de Dumnezeu.*

*Precum Apostol Pavel
Scrisa la Corinteni —
Lumină și credință
Să dați la Topleceni.*

*Că turma rătăcită
Dorește un Păstor,
S'o 'ndrepte pe cărarea
Cerescului izvor.*

*Biserica cea vie
Vă strigă: Să trăiți!
Al doilea Vasile
Cel Mare, să ne fiți!*

După ce oficiază Vecernia, P. S. Sa vorbește creștinilor — în legătură cu frumoasa primire — despre jertfa adevărată, pornită din suflet,

ca o expresie fidelă a simțirii și vieții creștinești, în nota căreia se sfințesc singure faptele noastre bune. După vecernie, corul catedral execută câteva concerte religioase. Ținem să remarcăm că domnul Ștefan Bornuz dir. gen. al Comunității de avere, recunoscut ca un mare însuflețitor pentru chestiuni culturale, a intervenit ca în aceste două misiuni religioase, să ia parte și corul catedral, care a contribuit în mod impresionant la ridicarea sărbătorii.

După ce s'a făcut controlul obiectelor sfinte din biserică și revizia oficiului parohial, s'a oficiat un mic serviciu la mormântul eroilor, iar P. S. Sa a plecat la Băile-Erculane. **Cor.**

La hramul bisericii.

Cuvântare

de Prot. Dr Gh. Ciuhandu
consilier referent eparhial, Arad.

„Ceice sunteți între apostoli mai întâi pe scaun șezători și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă: Pace lumii să dăruiască și sufletelor noastre mare milă“.

Troparul zilei de 29 Iunie.

Iubiți creștini,

Cântarea aceasta sfântă s'a scris în cinstea alor doi apostoli de cea mai mare însemnătate în viața creștinească de obște și chiar și în istoria lumii.*)

Ei sunt sfinții apostoli Petru și Pavel, pe cari îi prăznuim astăzi.

Cântarea ce am citat se numește „tropar“ sau cântare de biruință. În ea se rezumă — se cuprinde ca într'un sâmbure — însemnătatea praznicului de astăzi și o bună parte din istoria lumii. Cântarea aceasta ne spune o seamă de adevăruri și de lucruri, pe cari mă voi silii să Vi-le tâlcuesc.

* * *

Cine erau acești doi mari apostoli?

Răspunsul îl știm cu toții, că ei au fost cei mai de seamă dintre apostolii Domnului; iar Dumnezeu însuși și sfânta Sa Biserică li-au rânduit o deopotrivă slujbă și un deopotrivă sfârșit și o deopotrivă slavă în ceriuri.

* Câte n'a mai făcut de ex. Papalitatea, în cursul veacurilor, cu provocare la numele sf. Petru, care să fi avut — după papistași — un primat juridicțional sau de putere, peste sfinții apostoli, pe care să-l fi moștenit papii Romei asupra întregii Biserici creștine.

Cu totul altul — pozitiv — a fost rostul sf. Pavel, care (după Ad. Harnack: Wesen des Christenthums) a dat noui puteri imperiului Roman și a pus temelii culturii creștine de Apus.

Și dânșii erau oameni ca noi cei de astăzi: născuți din femeie, supuși greșelilor la început. Sf. Petru era un simplu evreu galileian, pescar după meșteșugul din care se susținea pe sine și familia sa. Și Domnul l-a chemat de lângă mreaja de vânător de pește, să-l facă vânător de suflete, „vânător de oameni“ cum spun cărțile noastre bisericești. Iar sf. Pavel, evreu și el, dar om cu înaltă învățătură filozofică evraică și grecească, era din Tars și deși om învățat, trăia din meșteșugul de împletitor de corturi.

Sf. Petru a fost unul dintre cei dintâi chemați de Domnul la apostolat și cel mai vârstnic, era un fel de purtător de cuvânt între apostolii Domnului. Și totuși, uneori îndoelnic, alteori prea năvalnic la fire, sfântul Petru s'a arătat adevărat om: prin îndoelile și poticnirile sale. Dar sf. Petru s'a distins mai ales prin aceea că a mărturisit Dumnezeuzeia Mântuitorului: „Tu ești Hristos Fiul lui Dumnezeu“. Iar Domnul i-a răspuns: „Tu ești Petru, iar pe această piatră — care nu era însuși Petru ci credința ce el o mărturisise despre Dumnezeuzeia lui Hristos — voi zidi Biserica mea și nici porțile iadului nu o vor birui“ (Ev. Matei c. XVI).

Că nu pe Petru ca om, nici ca pe apostol, ci pe credința mărturisită de el, avea Domnul Hristos să-și zidească Biserica Sa pentru toți vecii, se vede și de acolo, că acest Petru în ceasurile critice, când Domnul stătea la judecată în fața lui Pilat, s'a lăpădat de Domnul de trei ori, cum știți, odată chiar de frica unei servitoare.

Dar sf. Petru, căit de greșala sa pentru care a plâns cu amar, și iertat de Domnul care l-a reșezat în apostolat, a devenit din nou apostol întreg, plin de râvnă sfântă și de putere în graiul său de predicator, după ce se pogorise și peste el ca și peste ceilalți apostoli, Duhul sfânt în ziua Cincizecimii.

Așa fiind, căderile omenești ale apostolului, om și el, erau de înțeles. Ele își au tâlcul lor. A căzut un apostol? De ce nu ar cădea tot așa de ușor un om de rând! A iertat Domnul, cu milostivire, căderea unui apostol? De ce nu ni-ar sta și nouă în ajutor părinteasca iertare a lui Dumnezeu?!

Să scoatem, așa dar, o învățătură din însăși căderile apostolului: să-ți plângi păcatele și să-ți îndrepti viața; și atunci, omule, mila și ajutorul lui Dumnezeu iarăși se vor sălașlui în sufletul tău, în casa ta, în familia ta.

Celalalt apostol, sf. Pavel, care mai înainte se chema Saul, a fost și el plin de patimi. Crescut în tradițiile fariseilor și cunoscător al filozofiei grecești păgâne, el nu putea cuprinde gândul, că Domnul Iisus Hristos este Mântui-

torul lumii. El aștepta pentru evrei un mântuitor politic. De aceea, ca un fariseu plin de râvnă, a pornit cu goană și cu arme împotriva creștinilor. Lucrul acesta se petrecuse după înălțarea Domnului. Și în calea spre Damasc, Saul a avut parte de minunata arătare a Domnului și de mustrarea: „Saule, Saule, ce mă gonești?”

Și marele fariseu prigonitor al celor ce credeau în Iisus, se făcu cel mai mare și mai cald propovăduitor și zelos apărător al Evangheliei Celui Răstignit. Așa știe și poate Dumnezeu să înfrângă cerbicia celor celor răi și să-i facă robi și lucrători devotați ai Săi.

Mai avea Domnul un apostol, pe sf. Ioan, care își plecase capul pe pieptul Domnului, la Cina cea de taină. Acestui apostol i-a rânduit Dumnezeu, ca să străbată cu cugetul său, înălțimea cea mai de sus a dogmelor creștinătății, ca Vultur al teologiei creștine. De acea în icoana sa vedem și chipul simbolic al vulturului. Dar ceștia doi apostoli sunt apostolii de cari Dumnezeu avea trebuință — de unul, ca de celalalt, în egală măsură — pentru a propovădui oamenilor; — pentru a câștiga pe oameni prin năvalnica lor predicare.

Așa ajunseră sfinții apostoli Petru și Pavel — deși umblau mai mult pe drumuri deosebite și se deosebeau și în cugetare — să fie cei mai de căpetenie între apostoli.

Așa începu să se înfripeze Biserica creștină, mai ales pe predica acestor doi apostoli, cari se înțelegeau minunat, cu învățătura și cu personalitatea sau însușirile personale. *Credinței* lui Petru, care mărturisise Dumnezeirea lui Iisus Hristos, i-se adaogă *învățătura* lui Pavel, pentru a se ști pentru totdeauna, pentru toate vremurile și pentru toate locurile, că în biserică lângă credința lui Petru mai trebuia știința lui Pavel, și că știința — ori care și ori unde va fi ea — are trebuință de încoronarea și de sfințirea din partea credinței.

Dar totodată, fu o orânduire a lui Dumnezeu și aceea, ca pentru a se păzi echilibrul sau cum-păna dreaptă între apostoli, precum și între urmașii lor episcopi din toată lumea, cei doi aleși apostoli să fie deopotrivă de străluciți, în propovăduirea lor, și de sfinți în sfârșitul vieții lor.

Aceste adevăruri sunt spuse așa de frumos în limba înflorită și de duhovnicească mireasmă a cărților noastre bisericești. Ele numesc pe sf. Petru „Vârful” sau căpetenia „slăviților apostoli” și „piatră a credinței”; iar sf. Pavel „Dumnezeesc ritor și luminător al sfințelor biserici”.

Sf. Petru e „mai marele măriților apostoli” mai mare cu vârsta și cu râvna, dar nu în înțeles de poruncitor; iar sf. Pavel „minunatul... gură a Domnului și temelul învățăturilor”.

Sfânta noastră Biserică s'a îngrijit, călăuzită de Duhul Sfânt, să împiedece rătăcirile dintre creștini pe tema sau întrebarea: cine ar fi mai mare și vrednic de urmat dintre acești doi apostoli?

Indată, în primii ani după Pogorârea Duhului Sfânt, când s'a urzit Biserica creștină, locuitorii din Corint — în Grecia de azi — se debina-seră întreolaltă, împărțindu-se unii pentru Petru alții pentru Pavel. Sf. Pavel îi mustră pentru desbinarea lor și proclamă egalitatea apostolilor între olaltă.

Cântările noastre bisericești încă pun stavilă acestui fel de desbinări, arătându-ni-i pe amândoi acești apostoli la fel de prețuiți. La vecernia mare de ieri s'a cântat în cinstea lor, că ei amândoi sunt „aripile cunoștinței de Dumnezeu; mâinile evangheliei darului; picioarele propovăduirii adevărului; râurile înțelepciunii”. Lor, amândorura, li-se zice deopotrivă, că sunt „întemeierea apostolilor”. Iar troparul cu care am început grăirea mea de azi, ni-i arată, pe amândoi deodată, ca „întâi șezători pe scaun” și ca „învățători ai lumii”.

Așa dar, nici sf. Petru cu râvna sa nu stă mai sus decât sf. Pavel; nici sf. Pavel cu învățătura sa, mai prejos de sf. Petru, ci amândoi pe aceeași treaptă. Deși unul și altul dintre ei au umblat lumea în lung și lat, dar mai ales sf. Pavel, despre care ne spune tradiția, că a propovăduit și în Spania, prin vrerea lui Dumnezeu, sfârșitul încă li-a venit deodată, în acelaș loc: sub împăratul, păgân și prigonitor, Nero în însași Roma împăraților de odinioară și a papilor de mai apoi. Așa a vrut-o Dumnezeu, ca Roma să nu fie numai a unuia din apostoli, ci a amândorura celor mai de frunte dintre apostoli, ca Papismul să nu aibă dreptul de a se lăuda cu numele și cu puterea bisericească a unuia sau a altuia dintre cei doi apostoli mari ai Domnului.

Iar sfârșitul lor a fost așa, că sf. Petru, evreu curat de neam, fu răstignit pe cruce, ca Domnul său, dar la dorința sa, cu capul în jos, ca să privească spre Stăpânul său din ceruri. Iar sf. Pavel, care avea și dreptul de cetățean roman, fu cruțat de această moarte de ocară, ci numai i-se tăie capul, cu sabia, ca o moarte mai de cinste pentru un cetățean roman.

Așa fu sfârșitul vieții lor, al amândorura: au plătit propovăduirea lui Hristos cu viața lor, amândoi împreună și în acelaș loc, ca să nu

apară unul mai mare decât celalalt. Iar sf. biserică cea a toată lumea, Răsăritul și Apusul deopotrivă, sărbătorește sfârșitul lor pământesc și începutul vieții lor cerești în ziua de 29 Iunie, în fiecare an, amândoi deodată, ca să nu apară unul mai merituos decât celalalt.

Creștinătatea întreagă îi glorifică și îi sărbătorește; li-se închină și le cere să roage pe Stăpânul tuturor, ca „pace lumii să dăruiască și sufletelor noastre mare milă“.

Pacea lumii și milă sufletelor: iată un program pacifist mai mult ca milenar al Bisericii și programa ei de mântuire sufletească a lumii!

Iubiți creștini,

Cele ce Vi-le-am spus până aci, pe scurt, ne deslușesc rostul apostolatului sfinților Petru și Pavel, pentru viața mare a sf. Bisericii în totalitatea ei.

Dar praznicul sfinților apostoli Petru și Pavel are și un interes mai îngust, legat mai de aproape de sf. Biserică aceasta, în care ne-am adunat la închinare și la rugăciune.

Sf. apostoli Petru și Pavel sunt și patronii sau „hramul“ acestei biserici. Acești sfinți sunt, — și mai ales, trebuie să fie — socotiți ca patroni sau ocrotitori, nu numai a pietrilor și cărămizilor și ai lucrurilor sfințite din aceasta casă de rugăciune, ci de patroni și îndrumători mai ales ai *sufletelor creștinești* cari formează comunitatea bisericească de aici.

Să lămurim acum în câteva cuvinte și chestiunea patronilor cerești în viața creștinilor de pe pământ.

Hram sau patron sufletesc, avem și noi, creștinii. Fiecare din noi, încă dela naștere primim dela Dumnezeu asistența și călăuzirea unui înger păzitor, care să ne păzească toți pașii în viață. Deasemenea, din sfântul botez, avem în special pe patronul nostru, al cărui nume ni-s'a dat să-l purtăm. De aceea în zilele noastre, sf. Sinod al unei Biserici surori — cred că cea bulgară ori grecească — a oprit a se mai da, la botez, nume cari nu sunt de ale sfinților. Așa dupăcum de demult, Biserica îngăduia și părinții dădeau fiilor lor numai nume creștinești sau de ale sfinților.

Tot așa și bisericile, ca locașuri de închinare, își au hramul sau patronul lor. La început, patron al bisericii era sfântul, peste a căruia rămășițe pământești se înălțau bisericile. Mai târziu, s'au primit de hram și alți sfinți ai lui Dumnezeu și Maica Domnului.

Accastă sfântă biserică, în care suntem, își are hram sau ocrotitori pe sf. apostoli Petru

și Pavel, dupăcum am spus-o. Hramul acesta se pomenește și la biserică dela 1725 din această comunitate. Dar eu socotesc că la biserică ce a fost și mai veche, la „biseriță“ cum din bătrâni se spune, hram va fi fost Maica Domnului, căci numai așa pot să aflu explicația, de ce „ruga“ din această comună se menține la 8 Septembrie, în ziua Nașterii Maicii Domnului.

Eu Vă laud, pentru că prin acea „rugă“ împreună cu veselie, păstrați amintirea hramului de odinioară a Maicii Domnului. Dar Vă îndemn, totodată, să nu uitați, că după primirea sau înnoirea hramului, să dați și nouilor patroni — adevărați sf. apostoli — tot prinsoșul sufletelor voastre.

De ce accentuez eu aceasta? Pentru că hram sau patron duhovnicesc au și familiile și popoarele și țările, cel puțin unele din ele. Jugoslavia are Patron pe sf. Sava din neamul domnitorilor vechi ai Sârbiei. Bucovina, ruptă din Moldova oarecând, serbează și azi, ca patron al țării pe sf. Ioan cel Nou dela Suceava. Și bine face, că-l serbează. Noi, ca Români dupăce ne-am întregit hotarele țării, ar trebui să avem o „Catedrală a Neamului“, închinată unui sfânt al lui Dumnezeu, cum făcea Ștefan cel Mare, care înălța câte-o biserică sau mănăstire după fiecare biruință în lupte. Dar noi nu avem ca de exemplu Bulgarii o catedrală a Neamului nostru.

Deci s'ar cădea ca și neamul nostru — în întregimea lui — să aibă un sfânt ocrotitor al său și o catedrală națională a sa.

Hramul sau sfântul ocrotitor avea oare cândva așa de mare însemnătate, încât după el se numea nu numai omul, ci și bisericile și chiar și țările.

Creștinii noștri de mai nainte cu vre-o 200 ani purtau numai numele din botez, deci fără de numele familiar de astăzi.

Bisericile, pe unele locuri, mai ales unde sunt ele mai multe în câte un oraș sau loc, încă și azi se numesc, după vechea rânduială, pe numele sfântului, care le ocrotea, sau cel mult pe numele ctitorului.

Așa se numiau după sfinți, uneori și țările. Ungaria de odinioară se mai numea și regatul sfintei Maria, care era patroana statului. Până ce sf. Maria a fost hramul statului ungar am mai dus-o cum am putut cu ungurii. Dar dupăce ei au schimbat pe Maica Domnului și ocrotirea ei cu ocrotirea sfântului Ștefan din neamul regilor ungurești, au pornit vântoasele prigoniri, al căror sfârșit a fost sfărâmarea frontierelor ungurești și restabilirea frontie-

relor românești. Așa dar în tot răul este și un bine. Și s'ar cuveni acum, ca noi Românii, să fim foarte înțelepți când vom ridica Neamului o catedrală: cărui sfânt să i-o închinăm? Mie mi-se pare, că Maicii Domnului se va cuveni să ne închinăm catedrala aceea și Neamul.

Să ne împrietenim așa dar cu gândul cucernic, de a ne avea patroni cerești, pentru persoanele noastre și pentru familiile noastre; pentru bisericile noastre și chiar pentru întreg neamul nostru românesc. Și să dăm acestor cerești ocrotitori inimile și rugăciunile noastre.

* * *

Și-acum, Doamne, Cela ce pe „propovăduitorii cei tari și de Dumnezeu vestitori, pe căpeteniile apostolilor... i-ai primit întru desfătarea bunătăților Tale și odihnă“, — rugămune Ție, ca pentru rugăciunile lor și ale Maicii Tale, pace lumii să se dăruiască și sufletelor noastre mare milă, ca astfel să se împlinească cuvântul psalmistului (Ps. 84) Tău ca să se sălășluiască slavă în pământul nostru și binecuvântarea Ta peste poporul nostru. Amin!

ȘTIRI

Pelerinajul la „Izvorul Miron“. Vineri în 20 l. c. — sărbătoarea sfântului Mare Prooroc Ilie — se face îndatinatul pelerinaj la biserica dela „Izvorul Miron“ — zis și Balta Caldă — din apropierea comunei Românești. Fiind în această zi sărbătoarea hramului bisericii mănăstirești, la sfintele slujbe participă și P. S. episcop Vasile.

Parastas. Conform celor anunțate de noi în Nrul trecut al foii, Marți s'a săvârșit în Eșelnița parastasul de un an dela moartea episcopului Dr Iosif Tr. Badescu. Parastasul a fost făcut de familia răposatului și săvârșit de P. S. episcop Vasile în sobor cu preoții: protopresh. Iosif Câmpianu al Orșovei, preoții Aurel Colojoară Mehadia, Copăcean Plavișevița, Alex. Dorobanțu Topleț, Pavel Magdescu Jupalnic, Enache Mârșu Dubova, Traian Nemoian Petnic, Gheorghe Tătucu Iablanița și Ioan Urechiatu Mehadia, diaconii prof. Zeno Munteanu și Teodor Roșca. La pioasa solemnitate au participat: prof. I. St. Paulian din T. Severin, N. Cornean consilier eparhial, D. Sgăvêrdia secretar, C. Vladu prof. de teologie, P. Fotoc, P. Goanță, V. Murgu deputați sinodali, preoții G. Noaghea, C. Vladu, I. Vladu, T. Constantin, primpretor Iovița, învățătorii G. Bălțean Topleț, A. Moacă Tufări, I. Moacă Eșelnița etc. etc. După săvârșirea parastasului P. S. Episcop, împreună cu soborul de preoți și de mulțimea de credincioși au făcut procesiune la mormântul adormitului, înălțând rugăciuni pentru odihna sufletului său. În urmă s'a servit o pomană la ca care a participat Prea Sfințitul, preoții celebranți și ceialalți oaspeți.

În semn de pioasă recunoștință, din partea Consiliului eparhial s'a depus pe mormânt o coroană de flori.

Convocare.

Nr. 3226 E/1934.

Pentru alegerea a 6 delegați (4 clerici și 2 mireni) ai eparhiei Caransebeșului la Adunarea generală a Cassei de Economie, Ajutor și Credit a Clerului ortodox din România pe termen de 5 ani convocăm pe membrii acelei Casse de Economie la sediul episcopiei Noastre pe ziua de 30 Iulie 1934 la orele 9 înainte de amiază cu observarea, că diurne sau spese de călătorie nu se dau.

Caransebeș în 6 Iulie 1934.

Episcopul diecezan:
† Vasile.

Nr. 2872 E/1934.

Către Prea On. oficii protopresbiterale și On. oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Spre știre și conformare se comunică, că Adunarea eparhială cu concluzul Nr. prot. 20 1934 a hotărât majorarea speșelor deputaților sinodali și congresuali ca de patru-ori cât au fost până acum, începând cu anul 1934.

Ce priveș e comunele bisericești, cari au răscumpărat această competență diecezană, au să plătească numai de trei-ori cât au plătit în trecut.

Caransebeș în 12 Iulie 1934.

Episcopul diecezan
† Vasile.

Licitațiune minuendă.

Pentru lucrările de construire a grilajului de fer la biserica ort. rom. din Vrani, proiectat în suma de Lei 64.194 se fixează licitațiune minuendă pe 22 Iulie 1934 ora 4 d. m. în sf. biserică.

Planul și devizul se poate vedea zilnic la oficiul parohial.

Reflectanții vor depune un vadiu de 10% în bani care sumă se va restitui contractantului după colaudare. Spese de drum și alte cheltueli nu se acordă.

Spesele cu taxarea contractului privesc pe antreprenor. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a preda lucrările acelu antreprenor, în care va avea mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitației.

Contractul devine obligator pentru antreprenor imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea din partea Ven. Cons. Eparhial.

Vrani la 11 Iulie 1934.

Traian Constantin
paroh președ.

Iosif Râta preot
notar.

„PÂRVOVANA“ Institut de credit și economii ca societate pe acții în Pârvova.

Convocare.

Domnii acționari ai băncii „PÂRVOVANA“ institut de credit și economii ca s. p. a. în Pârvova sunt invitați la a

XXVII-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Pârvova la 29 Iulie 1934 ora 10 a. m. în localul institutului cu următoarea

ORDINE DE ZI :

1. Deschiderea adunării generale.
2. Designarea unui notar și alegerea a doi membrii pentru autentificarea procesului verbal.
3. Raportul consiliului de administrație și al censorilor despre agendele anului de gestiune expirat. Pertractarea și aprobarea bilanțului, darea absoluturului.
4. Alegerea unui membru în consiliul de administrație.
5. Alegerea comisiei de censori.
6. Eventuale propuneri.

Consiliul de administrație.

N. B. Domnii acționari, cari doresc a participa cu vot decisiv în persoană sau prin plenipotențiați, sunt rugați a-și depune acțiunile, eventual plenipotența până la 26 Iulie 1934 ora 10 a. m. la cassa institutului. Femeile se pot reprezenta numai prin persoane, cari și-au depus deja acțiunile la institut.

ACTIVA	CONTUL BILANȚULUI PRO 31 DECEMBRIE 1933			PASIVA	
Cassa în numerar			9.075	Capital de acții	605.259
Cambii de bancă	4.073.944			Fond de rezervă	340.000
" " cu ipotecă	3.620.300	7.694.244		" " " Z. Miulescu	100.000
Ct. Crt. avocat Grecu			6.000	" " " pt. dubioase	265.000
Efecte			1	Depunere	3.776.355
Inventar			1	Reescont	2.071.130
Perdere din anul 1932	48.415			Ct. Crt. Poporala	102.444
" " " 1933	236.452	284.867		Ct. Crt. fabrica de lumini	2.758
				Dividendă nereclamată	36.930
				Tantieme	15.250
				Remunerație și ajutor	13.000
				Impozit după divid. tant. rem.	19.211
				Spese de emisiune	45.480
				Impozit contra stat și com. restant	
				din 1932	214.205
				Impozit contra stat și com. restant	
				din 1933	80.000
				Interese de reescont restante din 1932	124.974
				" " " " " 1933	165.700
				Contul devizelor	15.092
				Interese transitoare	1.400
			7.994.188		7.994.188

DEBIT	CONTUL PROFIT ȘI PERDERE			CREDIT	
Interese de reescont	165.700			Interese de cambii	26.099
" " cont crt.	3.620	169.320		Provizioane	8.051
Dare către stat și comună		80.000		Scripturistica	5.148
Poșta și telefon		1.044		Perdere din anul 1933	236.452
Spese de birou		8.692			
" " conversiane		16.694			
			275.750		275.750

s. s. Zaharie Miulescu
director executiv

Pârvova, la 31 Decembrie 1933.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

s. s. Isidor Tătăriu
președinte

s. s. Carol Schwab

s. s. Isac Hațeganu

s. s. Romulus Boidea

s. s. Gheorghe Uzonescu

Subsemnata comisie de censori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Pârvova, la 15 Iunie 1934.

s. s. Daniil Laitin
președinte

s. s. Mihail Cristescu

s. s. Ilie Draghiciu

s. s. Petru Baderca

s. s. Nicolae Fișteag